

m
mm
mmmm
mmmmmm
Bijelo Polje

Ratkovićeve
večeri poezije

Rebeka Čilović
ALBUM ZA PROGNANE

Izdavač

JU Ratkovićeve večeri poezije

Za izdavača

Kemal Musić

Urednik

Abaz Dizdarević

Recenzija

Ljerka Petković

Enes Halilović

Priprema za štampu

Marko Tvrdišić

Štampa

VBR Grafika, Bijelo Polje

Tiraž

300

Štampanje ove knjige podržalo je
Ministarstvo kulture Crne Gore

Rebeka Čilović

ALBUM ZA PROGNANE

2017.

Ime

Z
Zagrizla bih jabuku koju
Sam hiljadama godina prije
Vidjela u tvojoj bašti

Plašim se da su mi zubi slabi
Pokušam li
Ostaću ružna

Ne znaš koliko sam puta
Poželjevši tuđe
Gubila
Snagu
Ujeda

Sada me nudiš
Šamaraš me svježe obojenom kosom
Uzimaš eterično ulje
I prosipaš ga po mom tijelu
Želiš da izbrišeš starost vremena

Ideš
Kažeš
Uzmi je
Neće te valjda i ovoga puta kazniti Bog

K
Kako sam se radovala
Kada si shvatio da ću biti
Prognana

Kapke sam ti spržila poljupcima
Odvela te do obale
Svukla ti muškost
Kaznila te

Kastriraću ti grkljan
Da nikada do mojih ušiju ne stigne
Krik koji budi u meni
Majku
Za obezglavljene sinove

Juče je udovica
Sa prvoga sprata
Skinula jabuku sa krova

Slijepcu je bila svadba

Nevjesta mu je bez ruku
Kopala raku

Svirači su pozvali narikače
Tri

Raspuštenice su se nevine vratile svom ljubavniku

Fotograf je sliku rođe poslao u svijet
Okolo su starci milovali stomake

S
Starija sam od zbiru svojih godina
Nosim sa sobom miris hotela
U kojima nikada ne odsjedam

Koraci bi me mogli odvesti do gradova
Koje neću pronaći na mapi svijeta

Pozajmljujem knjige sa posvetama
Ne mogu da ih sve smjestim
U trideset pet kvadrata

Samujem na poslu kojeg nemam
Bježim od poezije
Ona me proganja

Učim se da budem vješta
Kada gost dođe
Poslužim ga kafom
I brinem jesam li je posolila

S
Strašno
Povikaše (brkate) žene
Stana je usmrtila (muža)
Radojka
Dok je spavao sa flašom
Pokraj glave

Stiskale su žene usta
Da im se ne vide zubi
Očima su davale znak
Da je vrijeme za maramu

Stani su ruke bile krvave
Milicija je došla
Odvela je

Bruka
Počeše da se udaraju žene po koljenima
Ode Stana gologlava

L
Lice ti izdaju sluti
Za svaku laž po jedan dan
Poplavi oko dublje i u njemu vidim njen lik

Bezuspješno se namještam
Da uhvatim u pogledu svoj lik
Uzalud
Baš ne ličim

Kuvaš sebi kafu i mrmljaš
Ne
Ti pjevušiš

Psst
Zabranjeno je sa nesrećnima pjesmom se opraštati

U
U ogledalu traži mrlju i lik
Umjesto tečnosti
Za skidanje fleka
Sa staklenih površina
Uzima živu sodu
I pali lice

Žene znaju
Zbilja
Biti prave čistunice

U
Ustaje iz postelje
Ne želi da probudi njega
Odlazi do kuhinje
Sprema mu iznenađenje

Uzima nož
Zariva oštricu
U međunožje

Vraća se do postelje
U kojoj je njemu
Postala žena

Leži nepomična
Zagledana
U svoje meso

M
Mojoj pjesmi fale naricanja
Jedna avet
I dva oprostaja

Gubavac je jezikom
Dotakao vilino krilo

Žilava starica ona je

Na čukljevima
Meni
Niče oko

U sandučetu zatičem pismo

Nedovršena žena
Kojoj tinta presuši
Svake godine
Kada se kaleme vočke

Iz kuhinje dopire miris
Njene glave

Vraćam se pismu
U kojem piše
Da su mi oprostaji
Pojeli pjesmu

B
Budim se prljava
Stidim se nabreklih stopala
Rastrešenog tijela

Koje stežem
Dok mi godine
Sa vratom opšte

Ljubavnik me sa brda gleda
Ne prilazi
Dok posteljicu sebi ne izvrnem

Ne osjećam toplinu

Napipala sam jutros
Dva oka na stomaku
Očajnički su željela
Da ih milujem

Oslušnula sam posrnulo tijelo
I zarila prst u grlo
Izbljuvala sam kamen

Bila je strašna zima
Cvokotala sam
Zatičući je
U stanu
Širom
Otvorenih prozora

Nervozno je nanosila ruž
Na (nekada) rumene usne

Kada je bila spremna za izlazak
Zgrabila me je za ruku

Prije nego je ključ
Stigao do brave
Panično je pipala poprsje
Nenaviknuta na protezu
Odustala je da bude najljepša

U

U parku je djevojčica dozivala majku

Histeričnim plačom
Privukla je psa lutalicu

Ovoga puta
Pas joj kida nogavicu
I ostavlja ujed iznad potkoljenice

Majka
Iza hrama
Ubrizgava
Heroin sebi u venu

Novcem od pretrpjelog straha
Platiće dileru
Današnji drajv

TTo veče me je volio bezuslovno
Aplaudirao stihovima koje ne razumije
I gledao me milo

To veče je htio da mi pokloni šumu
Zauzvrat je tražio da mu napišem pjesmu

Rekla sam da žurim
Čeka me čas klavira
(ne sviram klavir)

Od tada sve rjeđe zove
I rjeđe poklanja šumu

Volio me je

Ništa ti to ne vrijedi
Čitam kolumne u kojima se ne mire
Ime
Prezime

Miješam ajvar
I gledam kako pod temperaturom
Mjehurovi skaču

Ništa ti to ne vrijedi

Ostaće ti žitka smjesa
Ako ne pomjeriš kašiku u lijevo

Za svaki slučaj ubacujem jedno
Sveznajuće ja

N
Nakon pijane noći
Na njenom vratu
Ostaje modar trag

Riba nije trebalo da se jede rukama
Ona rasprema stan
Oblači haljinu boje korala

Kasni na posao
Užurbano doziva djevojčicu
Koja sa rancem
(spremna za vrtić)
U ruci nosi šal

Dok govorim o moru i muževima

Uniformisana lica ti lome ruku
U kupeu smo mi i par psovki
Sliva se pljuvačka sa tvog čela

Pokloniću ti bon
Narodne kuhinje i ovdje kuvaju iznutrice

Oko vatre vrištimo dok mi užarenom iglom bušiš
nozdrve
Opet želim da govorim o moru i muževima
Zdravom rukom mi zatvaraš usta
Ti želiš ženu bez minduša

Bila bih srećna da imam Pariz i vrijeme
Posadila bih ruže i vrištala

Para koja se izdiže nad Senom
Natjerala bi me da raskopčam ogrtač
Osjetila bih so koja podmlađuje dojke

Na pijaci bih kupila drvenog konjića
Sa njim bih prejahala vrijeme
Trebam mi Pariz sa kafićem u ulici
Place de la Concorde

Okružena grizetama koje kupuju hašiš od direktora
galerije
Pljunula bih sliku
Jer stihom ne mogu da platim piće

Ustajem od radnog stola
Vežem kosu u punđu
Stežem
Jako
Pucaju vlasi i na tjemenu prave put
Koji će me odvesti do Češke
Kupiću danas drvenog konjića
I staviću ga na radni sto
Pokraj slike (naizgled) srećne žene

Dok sam se u bešiku cerila
Preskočila je prag zmija Azdahaka
Ujela me
U mačku sam se pretvorila
I samoj sebi rane vidala

Od toga dana ja na kamenu spavam
I mačka i žena naučiše jezik
(drugi su nam rekli kako da ga nazovemo)

Rođene kao siročad
Od Istoka do Zapada
Sljepe smo putnice
Sa koprenom rođene

Naivno smo pružale glas
U svakom osmjehu majčin lik svezale

Danas nosim očevo prezime
Kao što vidiš ništa nije moje
(mačka ponekad nosi miša u ustima)
I zato me ne pitaj ko sam ostavi me da spavam

Izdavač mi je ponudio
Hrpu praznih papira

Niko nije bio srećan
Kao komšija čije dijete
Jede
Komadiće fasade sa propale zgrade

Na putu do posla
Vozi me taksista
Priča
O ženama koje varaju muževe

Palaca kratkim jezikom
I meko L se hladi čim na papir dođe

M
Moja majka je nevoljno
Pristala da rodi pjesnika

Noć prije
Nego su bolovi nastali
Sanjala je
Devet suša i jednu kišu

Teško je podnosila strofe
Koje sam joj šaputala

Nakon trodnevnih muka
Nešto nalik
Epifaniji
Obuzelo je majčino meso i moju kost

Poželjela je da skoči sa balkona

Sasvim prirodno se sjetila
Da je od sto kamila
Jedna za trku spremna

Zaigrala je veče prije svadbe
Potpetice je skratila
Kako bi se kao Merlin Monro lomila u struku

Olizala je šipku
Hitro prišla mladiću
Na uho mu šaputala Majkovskog

On ugrize majku za donju usnu
I upita
Plaćam li i poeziju

M
Muškarac sa novim cipelama postaje ljubavnik
Muškarac sa probušenim đonom postaje muž

Sjećala se riječi svoje nane
Mejrem
Dok je svitalo

I pekare su radile treću smjenu
Mušterija joj je polomio ruku
(Srećom)
Nijesu zubi

Žvaće bajatu kiflu

T
Ti si zla djevojčica
Ječi otac u postelji

Reže žiletom kožu
Ne bi li izašla krv
Majke
Koja ju je podojila

Posjećuje psihijatra
Liječi se
(Kažu)
Dok opšti sa njim
Govori mu
Tata

Gledam u njeno meksičko lice
Vidim joj ruke pune lišća
Sve je revolucija i lažiran datum rođenja

Dodirujem joj spojene obrve
Ona se kladi na moj strah
Probada me u stomak
Dok mislim na glad
Koja obuzima moja čula

Ona se sa cvijećem u kosi
Pakosno nadigrava

Uzima me
Opsjednutu bojama

Iza spuštene zavjese glumica je izlazila iz lika
Progonile su je oči žene koju su živu zakopali

Da je scena podržavala
Svezali bi je u džak

I

Sa zmijom i mačkom
Bacili u more

U didaskalijama je pisalo
Kako treba da se sjeća

N
Neke me ruke traže
A ja pamtim
Odbijanja

Žilu na vratu kako bridi od
Ponovljenog nevoljenja

Od očiju mi ide ljepota
Govorila je stara
Kada mi je gasnula olovo
I u njemu se ucrtao lik
Čovjeka sa raširenim rukama

On me danas pokušava njima zagrliti
A ja
Pamtim odbijanja

N

Nije imala ime

U selu su je zvali teta
On je promuklim glasom
Urlao
Njegovo
Ženo
Činilo je da pašnjak modri
Krave se uznemire
I počnu repom da udaraju muve

Pod malom svijećom
Više je ubola sebe
U prst
Nego što je uspjela da uhvati vrh od čarape
I koncem pređe preko rupe

Svaki dan je kopala po jednu rupu

Jedna rupa
Jedno slovo

I kada se prolamalo nebo
I konopac preko njenih leđa
Krave su ubijale muve
A ona do kasno u noć
Ponavljala ime

Treći zub

Porušeni gradovi

Otvaram oči i vidim porušeni grad
Zbog čega palim televizor
Baš mi jutra ne počinju lijepo

Čistači ulica odvoze smeće
Dan se probija kroz maglu
Prašina prekriva moje pospano lice

Šta je grad naspram života
Zar ima još negdje ulica bez ljudi

Pakujem se čekam taksi
Usput ću sresti ljude
I pitam se da li će i oni tupo gledati

Jesu li bombe zaledile naše osmjehe

Brišem maramicom zamagljeno staklo u vozilu
I dalje ne mogu a da ne mislim
Da li su i ostali gledali kako se tamo negdje ruše
gradovi

Dan

Iznad šporeta se sušio peškir
Izgledao je kao pas
Kojeg si (jutros) prijavio
Žandarima
Ti se kupaš
Voda ti prija
Niz noge ti se sliva žuta tekućina

(Oko podne)
Spava ti se
Protežeš ruke duž jastuka
Tražiš pištolj
(nemaš dozvolu)
San te obara
Čuješ lavež
Ustaješ
Sa očima straha
Izlaziš u dvorište
Pucaš
Sebi u glavu
Komšija je (prije podne)
Izveo pudlicu u šetnju

Snoviđenje

Majko
Snivam jedan čudan san
Pamtiš li ga dijete
Pamtim i čujem
Koga sine
Karavane
I konja vranca
I bič koji ga razjaruje
Majko
Pa onako neosedlan
Juri pustinjom

A kada beduin stane
Da se iz bunara
Vode napije

Laka kao perce
Prišunjam se škrinji
I otvorim darove

Šta vidiš sine
Riječ
Majko

Put do pakla popločan je dobrim namjerama

Milost

Još

Još

Jedna mi je noga kraća

Kako da ubrzam hod i stignem hafiza

Sabur

Još

Još

Vidim oštar kamen

Ruka mi je vješta

Krv mi abdest pokvarila

Žalim

Još

Vidim Jordan

Opraću ruke u njemu

Sumnjičavi Niče

Enesu Haliloviću

Pale su oči na malog čovjeka
Koji gleda u vlastite prste
Skupljene iznad ponora
Pisac sam u čijoj je sobi
Optimalna temperatura spuštена na nulu
Svom životu dodjeljujem bludnicu
Da mi kroz nozdrve podari dah

Spuštajte glave svi
Samo oborenih pogleda
Čućete riječi
Čovjeka
Na kojeg su pale oči
Na kojeg je pao život
Na nulu

Napisati pjesmu

Opsada moje mašte dugo traje

Pokopala sam savremenika
I probudila prorokove zapitanosti

Izoštrila sam uši
Izgleda
Mogu
Oslušnuti
Sve lažno ikada napisano

Posvetiti pjesmu je slabost

Napisati pjesmu
Znak je
Da zubato sunce grije pokojnika

Koža od devet slojeva

Ispod moje kože rastu zvijeri
Neke sam rođenjem dobila
Druge tokom života stekla

Njih je sve više
Ja ih sve teže
Prikrivam
Kožom od devet slojeva

Zvijeri štitim
Sebe pitam

Da li ću gorjeti duže
Kada hlada
Osim Njegovog
Ne bude nigdje

Pjesnik

Pjesniku je nikao treći zub
U kafani nije bilo mjesta za njega

Kriza je osujetila pivopije
Pa se sa bolom našao pored kazana
U kojem se pekla rakija

Neko je spomenuo fuge i opeke
Pjesnik je sanjao javna kupatila
Butine (batine) koje ljubiti neće

Umjesto do hartije
Pošao je šnajderu
Koji mu je zašio usta

Nije mogao da podnese zubobolju

Muški akt

Na glinenoj ploči zapisaše riječ
Glad za poezijom
Ostala je da lebdi
Nad pećinom

Kritičari su
(tada)
Gnojili zemlju pohotnim muškim tijelima

Sa planine su ispustili novorođenče
Kojem je vrač
Umjesto vrpce
Otkinuo muškost

Danas
U izlogu stoji muški akt
I treće izdanje savrmene poezije
Negdje
Iznad nas

Sreća

Nameću se pitanja i odluke za koje baš niko nije
siguran da su prave

Glineni vojnici udaraju čvrge
Momcima iz moje ulice

Moj brat vadi cigaretu
Iz džepa

Duga je noć
Pisaćeš sigurno do ujutru
Pružna mi tanku žensku

Sa saznanjem da će mi glineni vojnici prosuti kišu
Hitro uzimam cigaretu
Prije nego postane mokra
I palim
I dugo zurim u noć
Molim se
Da svane

Ljerka Petković

SLIKE LJUDSKE RANJIVOSTI I TRAGANJA ZA SMISLOM ŽIVOTA

(o zbirci poezije „Album za prognane“ Rebeke Čilović)

Ako u pristupu književnom djelu krenemo od teze da ono počinje da živi tek u susretu sa čitaocem koji mu, u skladu sa tumačenjima moderne teorije književnosti, daje jedan novi život, obogaćujući ga svojim vizijama svijeta i dodajući mu svakim čitanjem posebna i drugačija značenja, onda će nam iščitavanje najnovijih pjesama pjesnikinje Rebeke Čilović pružiti višestruko zadovoljstvo, jer je u pitanju poezija bogate metaforike i složenog jezičkog izraza.

Radoznanost čitaoca vjerovatno će izazvati i sam naslov knjige – „Album za prognane“ koji, između ostalog, može da uputi i na čovjekovu prognanost iz božanskih prostora i obilježnost novog života prolaznošću, nesavršenstvom i gubljenjem unutrašnjeg mira, ali sa druge strane, može da se poveže i sa njegovim dobijanjem nezavisnosti i stvaranjem vlastitih moralnih načela. Ta priča o „praroditeljskom grijehu“ samo je jedno od polazišta za tumačenje Rebekinih pjesama, ali ako ih sagledamo kroz tu prizmu, sigurno ćemo prepoznati brojna iskušenja ovozemaljskog života.

U prvom ciklusu pjesama nižu se različite životne situacije i motivi – od onih u kojima lirski subjekt svoju intimu ogrće plaštom neuhvatljivosti kroz koji provijavaju tragovi ljubavi, ranjivosti, izdaje, prolaznosti, zaborava, nedovršenih snova i traganja za vlastitim identitetom, do onih u kojima je zaustavljeno vrijeme i uhvaćen trenutak ljudske nemoći, poraza, bolne ogo-

ljenosti duše i tijela, straha i pomjerenih etičkih normi. A sve to započinje upravo zabranjenim voćem iz rajskog vrta koje je na Zemlju donijelo grijeh („Zagrizla bih jabuku koju sam hiljadama godina prije vidjela u tvojoj bašti“), a nastavlja se scenama koje se kao i u životu nižu, dodiruju, vezuju jedna za drugu, ali koje opet imaju i svoju vlastitu „priču“ i posebnost. U prilog takvom utisku ide i činjenica da pjesme ovog ciklusa nemaju naslove, te da je pjesnikinja time vjerovatno željela da ukaže na njihovu povezanost, ali i da čitaocima ostavi dovoljno prostora da otključaju brojna značenja koja pjesme nude, a što bi im isticanje naslova možda u određenoj mjeri uskratilo.

Međutim, u drugoj cjelini pjesnički fokus se sužava, pa se, pored navedenih motiva koji se ovdje produbljuju i konkretizuju, javljaju i socijalni u kojima se osjeća privrženost malom, običnom čovjeku kojem život nije podario pune škrinje i mirne gradove. I nije važno da li su motivi obezličeni ili u prvom licu, isto kao i u prethodnom ciklusu, oni su svakako slika svijeta koji se ogleda u oku lirskog subjekta, naizgled rasuti dijelovi koji sklapanjem čine šareni mozaik života koji se ispod „zubatog sunca“ pretvara u živopisne slike. Dakle, na prvi pogled hermetične, sa mnoštvom kontrasta i nadrealnih slika, pjesme Rebekke Čilović na kraju mogu da se svedu na životne situacije koje imaju svoja značenja i poruke skrivene „ispod kože od devet slojeva“.

U stilskom pogledu radi se o modernim pjesmama, oslobođenim bilo kakvih formalnih i metričkih stega. Slobodan stih teče spontano, a poetske slike oslonjene na narativnu osnovu obogaćene su stilskim figurama i postupcima koji ovoj poeziji daju poseban i originalan pečat. Smjele i zvučne metafore („*dva oka na stomaku*“, „*vrijeme za marame*“, „*jedna avet i dva oproštaja*“, „*vilino krilo*“, „*u kupeu smo mi i par psovki*“, „*pucaju vlasi i na tjemenu prave put*“, „*nijesmo ti ostavili oči da ih puniš olovom/ ni ruke da daviš srne/ ni čizme da gaziš svilu*“, „*opsada moje mašte*“,

„pjesniku je nikao treći zub“, „ispod moje kože rastu zvijeri“, „koža od devet slojeva“ itd.) često su dio šire slike, alegorije, koja u ovoj zbirki predstavlja najčešći postupak prikazivanja svijeta. Nekada su u pitanju cijele pjesme, a nekada se radi samo o proširenim metaforama („Lice ti izdaju sluti/za svaku laž po jedan dan/poplavi oko dublje i u njemu vidim njen lik“, „ljubavnim me sa brda gleda/ne prilazi/dok posteljicu sebi ne izvrnem“, „oslušnula sam posrnulo tijelo/i zarila prst u grlo/izbljuvala sam kamen“, „juče je udovica/sa prvog sprata/skinula jabuku sa krova“ „gubavac je jezikom/dotakao vilino kolo“, „umjesto do hartije/pošao je šnajderu/koji mu je zašio usta“...) koje poeziji Rebeke Čilović daju jednu prepoznatljivu notu. Gorčina i razočaranost često se kriju ispod ironije koja ovdje predstavlja očuvanje zdravog duha i humanog poimanja stvarnosti, a ne treba zaboraviti ni brojne aluzije koje nekim pjesmama dodaju dimenziju intertekstualnosti, odnosno mitološku i religijsku simboliku, što, zajedno sa brojnim motivima, ovu zbirku poezije čini djelom sa univerzalnim idejama usmjerenim na stvaranje jednog boljeg svijeta.

Enes Halilović

PRED LAVINOM

Tražila je sebe Rebeka Čilović, dugo je tražila sebe i pronašla se, ovom knjigom se pronašla. I odsvirala je maternju melodiju i odigrala očinsku igru.

Pred nama je zrela pjesnikinja, a kao zrela - spremna je na neobičnu literarnu igru. Osjetila je širinu neizrečenog, dubinu neslućenog, dodirnula je slobodu praznog papira.

Ona je sada skočila u tekst, lako, kao što ptica skače sa krša u bezdan, sigurna da je krila neće izdati.

I Rebeka Čilović je sigurna da je riječi neće izdati čak ni kada izda sve knjige koje su joj sudbinski zapisane.

Ova poezija je plod zanosa, nesputane igre i osmišljene putanje. U tom smislu, pjesme Rebeke Čilović nisu tražene, ali su čekale da budu nađene.

Kako pjesnikinja ide ka nadahnuću, značenja i muzika ka njoj hitaju. Bodler je davno rekao kako je inspiracija sestra svakodnevnog rada. Ova knjiga je plod neobičnog susreta – Rebeka Čilović se sjedinila sa svojom mišlju.

Otvorena prema različitim poetskim iskustvima, suverena u ritmu, razigrana, Rebeka Čilović donosi teme, slike, prelome i paradokse koji se kristališu. Snaga mladosti i zrelost pjesničke naivnosti dva su vodiča za kojima krenuše strofe, nalik na stope... Na tom putu, poželimo sreću Rebeki Čilović.

Ona, svoje vrijeme može posmatrati u dvije etape, do ove knjige i nakon nje. Sada, dok se čeka da izađe knjiga – Rebeka

Čilović je kao nježna grudva snijega koja se pokrenula visoko u planini, ali ima potencijalnu snagu kojom snagu svoju sluti. Čim knjiga izađe – biće lavina!

Sadržaj

Ime.....	5
Treći zub.....	35
Porušeni gradovi	37
Dan	38
Snoviđenje.....	39
Put do pakla popločan je dobrim namjerama.....	40
Sumnjičavi Niče	41
Enesu Haliloviću	41
Napisati pjesmu.....	42
Koža od devet slojeva.....	43
Pjesnik.....	44
Muški akt.....	45
Sreća	46
 <i>Ljerka Petković</i> SLIKE LJUDSKE RANJIVOSTI I TRAGANJA ZA SMISLOM ŽIVOTA (o zbirci poezije „Album za prognane“ Rebeke Čilović).....	47
 <i>Enes Halilović</i> PRED LAVINOM.....	50

CIP - Каталогизација у публикацији
Национална библиотека Црне Горе, Цетиње

ISBN 978-9940-656-41-6
COBISS.CG-ID 32943376